

Sygn. akt III AUa 2120/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy S. K.

z udziałem zainteresowanej spółki (...) sp. z o.o. w K. w likwidacji

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia

na skutek apelacji S. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt VI U 1733/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2120/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 września 2008r. nr 6/2008 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz, U, z 2007r. Nr 11 poz. 74 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych O/O. W. zmienił z urzędu prawomocną decyzję z dnia 7 kwietnia 2006r, w przedmiocie przeniesienia na S. K. odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o. za okresy pomiędzy 12/1999 r. do 03/2003r. Na podstawie powyższej decyzji z 2008r ograniczony został zakres odpowiedzialności odwołującego S. K. jako byłego członka zarządu w/w spółki do należności za okres od 01/2001r. do 03/2003r. Z kolei skarżoną decyzją z dnia 29 grudnia 2011r. nr (...) na podstawie przepisów art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. Nr II poz. 74 ze zm.), ponownie ograniczony (co do okresu i kwoty) został zakres odpowiedzialności odwołującego S. K. jako byłego członka zarządu spółki (...) do należności za okres 01/2001r i od 03/2001 do 02/2002r z uwagi na uwzględnienie

nowego dowodu istniejącego przed wydaniem decyzji, z którego wynika, iż odwołujący w dniu 2 kwietnia 2002r. został odwołany z funkcji Prezesa zarządu przedmiotowej spółki.

Powyższą decyzję S. K. zaskarżył w całości, zarzucił tej decyzji, że została wydana z naruszeniem prawa materialnego, a to art. 116 § 1 o.p. w zw. z art. 31 i art. 32 ustawy z dn. 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich bezpodstawne zastosowanie w sprawie i art. 118 § 1 o.p. poprzez zaniechanie jego zastosowania, prowadzące do rozstrzygnięcia o odpowiedzialności odwołującego się za zaległości (...) sp. z o.o. w K. z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, mimo tego, że w okresie wskazanym w decyzji jako skutkujący jego odpowiedzialnością nie należał on do kręgu podmiotów objętych postanowieniami art. 116 § 1 o.p., a nadto mimo upływu 5 lat od daty powstania tych zobowiązań, a zatem upływu terminu przedawnienia orzekania, a nadto z naruszeniem prawa procesowego, a to art. 83a ust. 1 ustawy o systemie Ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 151 § 1 k.p.a. i art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez zmianę nieistniejącej w obrocie prawnym decyzji z dn. 7.04.2006 r., w miejsce uprzedniego uchylecia decyzji z dn. 16.09.2008 r. oraz wydania decyzji o umorzeniu postępowania z powodu przedawnienia. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W sprawie przedmiotowej, jakkolwiek organ rentowy wydał postanowienie inicjujące postępowanie, powołując jako jedną z podstaw prawnych art. 149 k.p.a., to zaniechał podania jako kolejnej podstawy prawnej art. 83a ust. 1 usus, a postępowanie zakończył wydaniem decyzji zmieniającej decyzję wcześniejszą a zatem nieznaną procedurze wznowieniowej. Przepisy usus nie przewidują bowiem decyzji takiego rodzaju w przypadku prowadzenia postępowania na podstawie jej art. 83 a ust. 1. Za zasadne należy przy tym wskazać, że usus w art. 83a ust. 2 przewiduje zmianę decyzji dotychczasowej, ale tylko takiej, która nie została uprzednio zaskarżona do sądu. Regulacja ta nie może zatem znaleźć zastosowania w sprawie przedmiotowej. Obecnie zaskarżona decyzja nie może zmieniać decyzji z dn. 7.04.2006 r., albowiem decyzja taka została wcześniej wyeliminowana z obrotu prawnego. Zarówno decyzja z dn. 7.04.2006 r., jak i z dn. 16.09.2008 r. były wadliwe z tego powodu, że obciążały zobowiązanego odpowiedzialnością za zobowiązania „składkowe” za okres od 3/2002 do 12/2002 i 3/2003, kiedy bez wątpliwości nie pełnił on funkcji w zarządzie (...) sp. z o.o. w K., a zatem brak było podstaw do przenoszenia na niego odpowiedzialności za powstałe w tym okresie zaległości z tytułu składek bezskutecznie egzekwowanych od Spółki. Za zgodne z prawem uznać należało, po pierwsze - uchylenie decyzji dotychczasowej, to jest decyzji z dn. 16.09.2008 r., po drugie - umorzenie postępowania w sprawie z uwagi na przedawnienie orzekania.

W odpowiedzi na odwołany pozwany wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 11 października 2012r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddala odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia i rozważania.

W dniu 7.04.2006r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wydał decyzję o przeniesieniu na S. K., jako członka zarządu (...) Sp. z o.o. odpowiedzialności za zaległości z tytułu nieopłaconych przez Spółkę w ustawowym terminie składek za okres od 12/1999r. do 03/2003r. wraz z odsetkami liczonymi na dzień jej wydania oraz dalszymi odsetkami liczonymi do dnia wpłaty łącznie. Od tej decyzji S. K. wniósł odwołanie, które zostało jednakże odrzucone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2007r. tym samym decyzja z 7.04.2006r. stała się decyzją ostateczną. Wobec tego należy przyjąć, zgodnie z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych, że wywołuje ona skutki prawne i wiąże inne organy państwowe, w tym sądy (zob. np. wyrok NSA z 18 listopada 1998r., SA 1103/97. LEX nr 35126). Także sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją administracyjną od której strona nie wniosła skutecznego odwołania w trybie art. 477 kpc ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób - por. wyrok SN z 29.01.2008r., I UK 173/07. Decyzją z dnia 16 września 2008r. wydaną na podstawie przepisu art. 83 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. Nr 11 poz. 74 ze zm.) w zw. z art. 154 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zmienił własną decyzję z dnia 7.04.2006r. w przedmiocie przeniesienia na S. K. odpowiedzialności za zobowiązania

(...) Sp. z o.o. Na podstawie powyższej decyzji stwierdzono, iż S. K. jako członek zarządu odpowiada całym swoim majątkiem, solidarnie z pozostałymi członkami zarządu za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne - za okres: 01/2001, 03/1001-03/2002, 05/2002-12/2002, 03/2003 w łącznej kwocie 468.051,01 zł; na ubezpieczenie zdrowotne - za okres: 01/2001-12/2002, 03/2003 w łącznej kwocie 113.970,37 zł; na Fundusz Pracy i F.G.Ś.P. - za okres: 01/2001, 03/2001- 12/2002, 03/2003 w łącznej kwocie 41.330,11 zł; oraz z tytułu odsetek liczonych na dzień wydania decyzji (07.04.2006r.) w kwocie 421.746,00 zł. Decyzję o zmianie decyzji z dnia 7.04.2006r. w przedmiocie przeniesienia na S. K. odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o. zaskarżył jej adresat domagając się zwolnienia z odpowiedzialności za zobowiązania wobec ZUS spółki (...). Wyrokiem z dnia 27.05.2009r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy oddalił odwołanie podając w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Decyzja w sprawie zmiany z urzędu decyzji z dnia 7.04.2006r. nie jest wydawana w wyniku wznowienia postępowania w sprawie zakończonej uprzednio wydaniem ostatecznej decyzji w przedmiocie przeniesienia na S. K. odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o., bowiem nie ma ona na celu ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy, lecz jest wydawana w wyniku wszczęcia nowego postępowania, w którym organ rentowy stwierdza jedynie możliwość zmiany pierwotnej decyzji, w pewnym zakresie, korzystnym dla strony. Kolejna z 16.09.2008r. decyzja ZUS zmieniła z urzędu wcześniejszą decyzję utrzymując prawomocność jej ustaleń w odniesieniu do odpowiedzialności S. K. co do zasady za zobowiązania składkowe spółki w trybie art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa ograniczając jedynie zakres tej odpowiedzialności. Nie można zatem tej decyzji przypisywać cech decyzji pierwszorzadowej, ustalającej odpowiedzialność S. K. za zaległości składkowe (...) sp. z o.o. z tytułu funkcji członka zarządu tej Spółki, od której to odwołanie prowadziło do sądowej oceny tej odpowiedzialności. W zakresie zatem ogólnej zasady odpowiedzialności S. K. w trybie art. 116 Ordynacji podatkowej za zaległości składkowe sądy są związane decyzją z 7.04.2006r., gdyż w tym zakresie decyzja ta zachowała prawomocność. Żadna ze stron nie kwestionowała wiarygodności przedłożonych dokumentów. Kolejną decyzją z dnia 29.12.2011 r., na podstawie przepisów art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. Nr II poz. 74 ze zm.), ponownie ograniczony (co do okresu i kwoty) został zakres odpowiedzialności odwołującego S. K. jako byłego członka zarządu spółki (...), do należności za okres 01/2001 r. i od 03/2001 do 02/2002r. z uwagi na uwzględnienie nowego dowodu istniejącego przed wydaniem decyzji, z którego wynika, iż odwołujący w dniu 2 kwietnia 2002r. został odwołany z funkcji Prezesa zarządu przedmiotowej spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowym postępowaniu podzielić należało w całości wywód prawny dokonany w sprawie z odwołania od decyzji z dnia 16.09.2008 r. Tam również ograniczony bowiem został zakres odpowiedzialności odwołującego jak w zaskarżonej decyzji. Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji zmieniającej decyzje ostateczną mógł zająć się tylko zakresem zmian dokonanych tą decyzją. Decyzja w sprawie zmiany z urzędu decyzji z dnia 7.04.2006r. nie jest wydawana w wyniku wznowienia postępowania w sprawie zakończonej uprzednio wydaniem ostatecznej decyzji w przedmiocie przeniesienia na S. K. odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o., bowiem nie ma ona na celu ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy, lecz jest wydawana w wyniku wszczęcia nowego postępowania, w którym organ rentowy stwierdza jedynie możliwość zmiany pierwotnej decyzji, w pewnym zakresie, korzystnym dla strony. Decyzja ZUS w O. z 7.06.2006r. stanowiła decyzję konstytutywną - ustalającą prawomocnie (wobec nieskuteczności jej zaskarżenia przez S. K.) odpowiedzialność ubezpieczonego jako prezesa zarządu (...) Spółki z o.o. za zaległości składkowe spółki (na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych) i odsetki od tych zaległości. W zakresie zatem ogólnej zasady odpowiedzialności S. K. w trybie art. 116 Ordynacji podatkowej za zaległości składkowe sądy są związane decyzją z 7.04.2006r., gdyż w tym zakresie decyzja ta zachowała prawomocność. Zgodnie z dyspozycją art. 477¹⁴ k.p.c. sąd pierwszej instancji, wydając rozstrzygnięcie merytoryczne, może albo uwzględnić odwołanie (§ 2 i 3), albo je oddalić (§ 1) (Por. wyrok SN z dnia 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005, nr 11, poz. 161; wyrok SN z dnia 2 października 2008 r., I UK 88/08, OSNP 2010, nr 7-8, poz. 100.). Uwzględniając odwołanie, sąd może zmienić zaskarżoną decyzję w całości lub w części (oddalając odwołanie w pozostałym zakresie), orzekając zarazem co do istoty sprawy, (§ 2) albo - w przypadku niewydania decyzji przez organ rentowy - zobowiązać organ do wydania decyzji w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny lub też samodzielnie rozstrzygnąć sprawę, orzekając co do istoty sprawy (§ 3). Sąd pierwszej instancji nie może zobowiązać organu rentowego do wydania decyzji określonej treści (wyrok SN z dnia

10 maja 1996 r., II URN 1/96, OSNAPIUS 1996, nr 21, poz. 324). Zakres i przedmiot zatem rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 5, poz. 601, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., II UZ 37/09, niepublikowane, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, niepublikowane). W przedmiotowej sprawie zaskarżoną decyzją na podstawie przepisów art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. Nr II poz. 74 ze zm.), ponownie ograniczony (co do okresu i kwoty) został zakres odpowiedzialności odwołującego S. K. jako byłego członka zarządu spółki (...) „do należności za okres 01/2001 r. i od 03/2001 do 02/2002r z uwagi na uwzględnienie nowego dowodu istniejącego przed wydaniem decyzji, z którego wynika, iż odwołujący w dniu 2 kwietnia 2002r został odwołany z funkcji Prezesa zarządu przedmiotowej spółki. Ponieważ w wyniku zmiany decyzji ubezpieczony został częściowo zwolniony od odpowiedzialności za długi spółki Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, uznając tę decyzję za korzystną dla ubezpieczonego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł S. K., zaskarżając go w całości i zarzucając temu wyrokowi, że został wydany: z obrazą przepisów prawa materialnego, a to art. 116 § 1 i art. 118 § 1 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 i art. 32 ustawy z dn. 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich bezpodstawne zastosowanie w sprawie, prowadzące do nieuzasadnionego orzeczenia o oddaleniu odwołania od decyzji ustalającej, że S. K. odpowiada jako prezes zarządu za zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, na Narodowy Fundusz Zdrowia, na Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych należne od (...) spółki z o.o. w K. za okres stycznia 2001 oraz od marca 2001 r. do lutego 2002 r., mimo że decyzja ta została wydana z pominięciem wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, a nadto po upływie 5 lat od daty powstania tych zobowiązań, a zatem po upływie terminu przedawnienia orzekania; z obrazą przepisów postępowania, a to art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez: zaniechanie jego zastosowania i tym samym dokonania zmiany zaskarżonej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez umorzenie postępowania, podczas gdy zarzuty odwołania znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy a to w następstwie bezpodstawnego uznania, że zaskarżone orzeczenie zapadło w oparciu o normy art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (bez bliższego wskazania jednostki redakcyjnej tego przepisu), mimo iż przepis powyższy nie ma zastosowania do decyzji konstytucyjnych wydawanych przez organy rentowe na podstawie art. 116 o.p. w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a prowadzenie sprawy w trybie wznowienia postępowania administracyjnego wyklucza zmianę decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 § 1 k.p.a. Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji organu rentowego i umorzenie postępowania w sprawie, albo alternatywnie - o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, albo alternatywnie - o uchylenie wyroku Sądu I instancji oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu, a nadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania w sprawie, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu skarżący umotywowował podniesione zarzuty i wnioski, w szczególności wskazując, że wbrew stanowisku Sadu I instancji, treścią zaskarżonej decyzji nie jest zwolnienie S. K. od odpowiedzialności za zobowiązania wcześniej mu przypisane, lecz ustalenie odpowiedzialności za zobowiązania za okres od stycznia 2001 r. do lutego 2002 r., co literalnie wynika z treści decyzji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja S. K. jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż wywiedziona apelacja stanowi w istocie powtórzenie argumentacji przedstawionej w odwołaniu, która w pewnym uproszczeniu sprowadza się do tego, że gdy wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję (art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych - po przeprowadzeniu postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do istoty sprawy (art. 149 § 2 k.p.a.), powinien wydać decyzję na podstawie art. 151 § 1 k.p.a., a ponieważ nie można wydać decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość

podatkowa, upłynęło 5 lat /art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej/, na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 uchylić należało decyzję dotychczasową i wydać nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy, tj. umorzyć postępowanie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowiska apelującego podzielić nie można.

Sąd Apelacyjny oczywiście w całej rozciągłości podziela ocenę prawną wyrażoną przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt II UZP 8/11, OSNP 2012/19-20/252, gdzie między innymi wskazano, że w przypadku, gdy w zakończonej ostateczną decyzją sprawie dotyczącej odpowiedzialności członka zarządu za zaległości składkowe spółki z o.o. wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanie organowi, który wydał decyzję (art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych - po przeprowadzeniu postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do istoty sprawy (art. 149 § 2 k.p.a.) - wydaje decyzję w tym przedmiocie na podstawie art. 151 § 1 k.p.a. Nadto Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przepis art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) dotyczy praw lub zobowiązań powstałych z mocy prawa i decyzji deklaratoryjnych, a nie decyzji konstytutywnych.

Podkreślić należy, iż przywołane wyżej tezy stanowią podsumowanie pierwszej części uzasadnienia, w której Sąd Najwyższy rozważał wzajemną relację przepisów o wznowieniu postępowania z kodeksu postępowania administracyjnego a tych z art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i ich zastosowanie w przypadku konstytutywnej decyzji o ustaleniu odpowiedzialności członka zarządu za zaległości składkowe. Nie można jednak tracić z pola widzenia wskazówek Sądu Najwyższego udzielonych w drugiej części uzasadnienia, a odnoszących się do postępowania sądowego. Sąd Najwyższy wskazał bowiem wyraźnie, że nie można pomijać tego, że powyższe przepisy są stosowane w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, co wymaga uwzględnienia, jak wyraźnie stanowi art. 180 § 1 k.p.a., odmiennych zasad postępowania w tych sprawach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, kluczowym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest właśnie uwzględnienie odmiennych zasad postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, a przywołanych w drugiej części uzasadnienia w sprawie II UZP 8/11. Ponieważ treść tego postanowienia jest skarżącemu znana, powoływał się na nią w apelacji, w skrócie tylko wskazać można, że chodzi o zasady: „rozstrzygania przez sąd w postępowaniu cywilnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o prawach lub obowiązkach stron na podstawie przepisów prawa materialnego” (art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. z wyjątkiem wskazanym w § 4 tego artykułu); „materialnoprawnej interpretacji odwołań” stosowaną także do decyzji organu rentowego; „domniemania prawidłowości aktów administracyjnych” oraz „uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych”.

W rozwinięciu powyższego wskazać można, iż od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie od decyzji pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Na tego rodzaju wadach decyzji skupia się też postępowanie sądowe, a wady spowodowane naruszeniem przepisów postępowania przed organem rentowym, pozostają w zasadzie poza przedmiotem postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych może i powinien dostrzegać wady formalne decyzji administracyjnej, które dyskwalifikują ją w stopniu odbierającym jej cechy takiego aktu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499). Konsekwentnie, podstawą rozstrzygnięcia sądowego mogą być tylko przepisy prawa materialnego (i ewentualnie postępowania cywilnego), a nie przepisy procedury administracyjnej. W odniesieniu zaś prawnego rozgraniczenia drogi sądowej i drogi administracyjnej, wskazać można, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w przypadku, gdy odwołanie wnioskodawcy odnosiło się do decyzji zmieniającej poprzednią, ostateczną decyzję organu rentowego (a obie te decyzje ustaliły odpowiedzialność odwołującego się za zaległości składkowe spółki, w której pełnił funkcję członka zarządu, przy czym różniły się na korzyść wnioskodawcy okresem przypisanej odpowiedzialności i wysokością kwoty), która nie została zaskarżona do sądu i uzyskała przymiot decyzji ostatecznej, sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją organu rentowego, od której strona

nie wniosła odwołania. Powoduje to związanie sądu ubezpieczeń społecznych tą decyzją w zakresie, w jakim nie uległa ona zmianie przez wydanie przez organ rentowy nowej decyzji.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że sądy w niniejszym postępowaniu są związane ostateczną decyzją organu rentowego z dnia 7 kwietnia 2006r. stwierdzającą odpowiedzialność S. K., jako członka zarządu, za wskazane tamże składki. Żadna z wydanych później decyzji nie uchyla jej w całości. Przedmiotowa decyzja z dnia 29 grudnia 2011r. ogranicza odpowiedzialność S. K., wskazując krótsze okresy i wysokość składek. Apelujący nie wskazuje, aby zaskarżona decyzja pozbawiona była cech decyzji administracyjnej, zarzuca jednak wydanie jej w niewłaściwym trybie, co dopiero rzutuje na ocenę materialnoprawną, w zakresie przekroczenia 5 letniego terminu z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, stosownie do uwag poczynionych wyżej, o ile zaskarżona decyzja nie jest pozbawiona cech decyzji administracyjnej i wyraża poddające się materialnoprawnej ocenie rozstrzygnięcie w przedmiocie obowiązków, ewentualne uchybienia procedury administracyjnej nie podlegają kontroli ze strony sądu ubezpieczeń społecznych. Konsekwentnie też, skoro zaskarżona decyzja nie uchyla w całości decyzji z dnia 7 kwietnia 2006r. stwierdzającej odpowiedzialności S. K. a wydanej z zachowaniem 5 letniego terminu z art. 118 ordynacji podatkowej, to przedmiotowa decyzja „zmieniająca” na korzyść wnioskodawcy okresy i wysokość kwot, nawet jeżeli narusza przepisy postępowania administracyjnego, to nie prowadzi do naruszenia prawa materialnego. Co więcej wskazać można, że sąd dzieląc stanowisko apelującego, wykroczyłby poza granice postępowania, określone decyzją organu rentowego i odwołaniem od niej, gdyż jeszcze raz podkreślić można, że przedmiotowa decyzja nie uchyla decyzji z dnia 7 kwietnia 2006r. w całości, a tylko w takiej sytuacji zasadnym byłaby ponowna ocena istoty sprawy, w tym uwzględnienie terminu z art. 118 Ordynacji Podatkowej.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny faktycznej i materialnoprawnej, zarzuty wnioskodawcy okazały się chybione, a zatem zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.